

Els joves catalans pelegrinen a Taizé

Del 17 al 23 d'agost, un bon grup de joves cristians de les diòcesis catalanes pelegrinen a Taizé. Aquesta trobada l'organitza el Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), un organisme de promoció de la pastoral de joventut en les deu diòcesis amb seu a Catalunya. Els joves s'uniran als actes commemoratius que organitza la comunitat ecumènica de Taizé al llarg de l'any 2015, amb motiu del centenari del naixement del germà Roger i del 75è aniversari de la seva arribada al poblet de Taizé (França) l'agost de 1940. També es compleixen deu anys de la seva mort, el 16 d'agost de 2005. Taizé-Catalunya és una amistat que perdura, com es posà en relleu en un acte celebrat al Seminari de Barcelona el passat 16 de maig.

GLOSSA

Rebot d'estiu

El darrer diumenge de juny vaig celebrar l'eucaristia en una parròquia d'un barri de Barcelona. Quan em disposava a entrar a la sagristia, situada en un senzill deambulatori de la nau central, darrera l'altar, vaig veure un munt de caixes, ben apilades i distribuïdes, que no impediessin el pas i no es veiessin des de cap punt del temple gràcies als cortinatges que, entre les columnes, emmarquen una part del presbiteri. La curiositat davant el nombre de caixes i el lloc on eren emmagatzemades em portà a preguntar-me: «Què deuen contenir? Com és que utilitzen aquest lloc com a magatzem?» Em vaig apropar i la curiositat em va fer llegir les etiquetes: llençols, pasta de diverses menes, llet en pols, oli, arròs... Vaig preguntar a les persones que preparaven la celebració a la sagristia. Les caixes formaven part de la reserva d'aliments que la parròquia tenia previst de repartir els mesos de juliol i agost, quan les donacions baixen i les necessitats es mantenen, i en alguns casos augmenten.

La segona lectura de la missa del dia deia: «... En el moment present, allò que us sobra a vosaltres ha de compensar el que els falta a ells...»

(2Co 8,14) i seguia insistint sobre el fet de compartir. Arribats a l'ofertori, mentre oferia el pa i el vi, pensava: «També us oferim tot aquest menjar que volem compartir, perquè sabem que no voleu que els vostres fills més febles, germans nostres, passin fam... i especialment els infants.»

Aquesta parròquia i tantes altres, conjuntament amb institucions i associacions diverses, no resten indiferents al dolor del proïsme; són sensibles a les seves necessitats i per això hi donen resposta, compartint el seu patiment, la seva passió. La implicació, conèixer les persones, les seves necessitats, el procés que les ha abocat a la precarietat, acollir-les, escoltar-les, acompanyar-les, compartir-ne la passió... Aquesta manera d'estimar els altres dona pau i genera goig. És una resposta a l'amor de Déu vers la humanitat, una manera d'estimar com Ell ens ha estimat, amb la força de l'Esperit que ens desvetlla i ens recorda: «... si Déu ens ha estimat tant, també nosaltres ens hem d'estimar els uns als altres» (1Jn 4,11). Aquests dies, gràcies a la generositat de molts, s'està fent realitat compartint el menjar.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

El rostre de la misericòrdia de Déu és Jesús (i II)

Reprenent el comentari de diumenge passat, us recordo que estem convocats a celebrar un Jubileu extraordinari en l'Any de la Misericòrdia, amb Jesús que és «el rostre de la misericòrdia de Déu», una misericòrdia que «és font d'alegria, de serenitat i de pau» (*Misericordiae vultus* núm. 2) i que ha de fer-nos a nosaltres més misericordiosos amb tothom. La misericòrdia no és una paraula abstracta, sinó un rostre per a reconèixer, contemplar i servir. És Jesús qui «amb la seva paraula, els seus gestos i amb tota la seva persona revela la misericòrdia de Déu» (núm. 1), i ens toca als cristians ser signe creïble d'aquesta misericòrdia.

El Papa Francesc recupera l'ensenyament de St. Joan XXIII, que parlava de la «medicina de la misericòrdia» abans que la severitat, i de Pau VI que va identificar l'espiritualitat de l'Església amb la del Bon samarità. La Butlla *Misericordiae vultus* del Papa Francesc explica alguns aspectes excel·lents del Jubileu: primer el lema «compassius com el Pare», el sentit del pelegrinatge i sobretot la necessitat del perdó. El tema particular que interessa al Papa és en el núm. 15: les obres de misericòrdia espirituals i corporals han de ser redescobertes «per despertar la nostra consciència, moltes vegades ensopida davant el drama de la pobresa, i per entrar encara més en el cor de l'Evangelí, on els pobres són els privilegiats de la misericòrdia divina.» També vol enviar en la Quaresma els «Missioners de la Misericòrdia» (núm. 18), nova i original iniciativa amb la qual el Papa vol ressaltar de forma encara més concreta la seva atenció de Pastor universal. I tracta la relació entre justícia i misericòrdia (núms. 20-21), demostrant que no ens hem d'aturar en una visió legalista, sinó trobar el camí que porta a l'amor misericordiós. Exhorta també els confessors a ser signes de la misericòrdia de Déu en el sacrament de la reconciliació o confessió (núm. 17) i a aprofitar aquest Jubileu com un «temps oportú per a canviar de vida» (núm. 19). Per això el Papa ens crida a tots a la conversió, però sobretot als qui provoquen la violència o als qui promouen o són còmplices de la «corrupció», que ell qualifica de «ferida putrefacta de la societat», i «greu pecat» (núm. 19). La corrupció, tan freqüent en la vida política, és «una obstinació en el pecat que pretén substituir Déu, amb la il·lusió dels diners com a forma de poder» (núm. 19).

El desig del Papa és que aprofitem aquesta oportunitat per a viure en la vida de cada dia la misericòrdia que des de sempre el Pare ens regala. Deixem-nos sorprendre per Déu. Ell mai no es cansa de destravar la porta del seu cor per repetir que ens estima i vol compartir amb nosaltres la seva vida. Aquest Any de la Misericòrdia ha d'afavorir el trobament amb els jueus i els musulmans, per viure oberts al diàleg i per eliminar així la violència i el menyspreu entre persones (núm. 23).

L'Església i cada cristià ha de ser com l'altaveu de la Paraula de Déu, que, enmig del nostre món, ha de ressonar com a paraula i gest de perdó, d'ajuda i d'amor, per tal de fer possible una Església que, pacientment, s'esforça a confortar i a perdonar, a portar esperança i a ser font de pau i d'alegria, sobretot per als qui més sofreixen. Comencem ja des d'ara a preparar aquests camins de misericòrdia, de perdó, de reconciliació veritable i de pau!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

JOSEP MINGUELL

Obra catequètica

Una de les intencions de les pintures murals de Josep Minguell a l'església de Santa Maria de l'Alba de Tàrraga (Urgell) és «apropar, amb una expressió contemporània, la Bíblia als joves». Amb aquest objectiu, Edebé ha reproduït aquestes pintures en fotografies de gran qualitat, que serveixen de base per a un material digital inclòs en el seu nou projecte de religió per a l'ESO, per tal de treballar els relats bíblics.

Com es va gestar aquesta obra catequètica?

Per preparar els frescos de Santa Maria de l'Alba he fet una intensa recerca bíblica, he escoltat moltes interpretacions dels relats, he estudiat versions de diversos artistes i finalment n'he fet una versió pictòrica personal. La meua intenció ha estat desvetllar un interès per la Paraula a partir del crit dels colors i les formes de la pintura.

Com ha plasmat tota la història de la salvació?

Un cicle d'aquestes dimensions —800 m² distribuïts per les voltes, el creuer i els murs del temple— exigeix fer un programa ordenat dels diversos temes, com un guió cinematogràfic. Comença amb la creació del món, segueix amb Caïn i Abel, Noè, Abraham i els patriarques, i acaba amb l'arbre de Jessé (que té continuïtat amb la Nativitat, ja que Josep sosté l'últim brot) i amb el pas del mar Roig (i el camí de llum de la Resurrecció).

Què se sent fent una obra com aquesta?

És una experiència apassionant, tant pel descobriment profund dels diversos relats bíblics, per la vivència d'estar dies i dies suspès en les altures de les voltes del magnífic temple barroc creat per fra Josep de la Concepció, com també per les emocions que m'han transmès els visitants. Tot plegat, un goig en la vivència de la fe.

Oscar Bardají i Martí

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

A Maria

Maria, mare de Jesús, dóna'm el teu cor, tan bell, tan pur, tan immaculat, tan ple d'amor i d'humilitat. Fes-me capaç de rebre Jesús

en el Pa de vida, d'estimar-lo tal com tu el vas estimar i de servir-lo sota les pobres despulles dels més pobres entre els pobres.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

Perdonar es saludable

Los beneficios del perdón han sido desvelados por la ciencia muy recientemente, aunque las religiones desde tiempos antiguos siempre lo han promovido y lo han pregonado a lo largo de la historia de la humanidad (para muestras el Padrenuestro, la oración que hace un par de milenios Jesús enseñó a sus discípulos, y también la muy milenaria enseñanza de la filosofía budista, que aboga por perdonar para aligerar el dolor propio).

Las ventajas del perdón, ahora validadas por el mundo científico, llegan a diversas manifestaciones somáticas. Además, en el plano psicoemocional, es malsano no perdonar. Al no perdonar, la persona dañada está encadenada a la persona que le hizo el daño, y mientras no la perdone no podrá sustraerse al poder que el ofensor y la ofensa tienen sobre ella. ¡Están irremediabilmente atados ofensor y ofendido! Pero tengamos en cuenta que el perdón no tiene por qué hacer desaparecer inmediatamente el dolor asociado a la ofensa: una cosa es el dolor (que es normal que lo tengamos, al menos temporalmente) y otra cosa son los sentimientos de rencor y venganza (estos últimos sí que los debemos erradicar de nuestro corazón).

El Dalai Lama nos brinda la siguiente pista terapéutica: «Para reducir el odio y otras emociones destructivas, hay que desarrollar sus opuestos: la compasión y la bondad. Si de verdad se siente respeto y compasión por los demás, el perdón es mucho más fácil de alcanzar.»

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Tránsito de la Asunción (y II)

La Iglesia proclama que María ha vivido las primeras de una bendición de Dios, que es anticipo de lo que experimentará el resto de la estirpe de Adán. Muerte y pecado son las dos caras de una misma moneda. La comunión con Dios, la liberación del pecado y el triunfo sobre la muerte son aspectos diferentes de una misma realidad.

La Iglesia proclama que María ha sido redimida anticipadamente por los méritos de su Hijo. Por eso cree en su Inmaculada Concepción; es decir, que Cristo ya venció en ella el poder del pecado original.

Por último, la Asunción de María nos dice que Dios ama el cuerpo humano, porque Él lo ha creado. Evidentemente, seremos transformados (1Co 15,52), seremos transfigurados, aunque sin dejar de ser nosotros. Dios no rechaza nuestro cuerpo ni la materia en general; son su obra, que espera un nuevo nacimiento (Rm 8,22).

Dios ama nuestra individualidad y nuestra condición material. El misterio de la Asunción de María es un mensaje de esperanza que nos anuncia cómo el amor de Dios vence cualquier barrera que nos pueda separar de Él, incluso la muerte.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae, del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

17. ■ Dilluns (litúrgia hores: 4a setm.) [Jt 2,11-19 / Sl 105 / Mt 19,16-22]. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà. Santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes a Toledo (1484). Sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà, de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. ■ Dimarts [Jt 6,11-24a / Sl 84 / Mt 19,23-30]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec; sant Patrici, bisbe; beat Nicolau Factor, prev. franciscà, de València.

19. ■ Dimecres [Jt 9,6-15 / Sl 20 / Mt 20,1-16]. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev., fund. Eudistes. Sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà). Sant Lluís d'Anjou, bisbe de Tolosa (franciscà).

20. □ Dijous [Jt 11,29-39a / Sl 39 / Mt 22,1-14]. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc a Claravall, i doctor de l'Església. Sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

21. □ Divendres [Rt 1,1-2a.3-6.14a-16.22 / Sl 145 / Mt 22,34-40]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sant Bonosi i Maximia, màrtirs, patrons de Blanes; santa Ciríaca, viuda màrtir.

22. □ Dissabte [Rt 2,1-3.8-11; 4,13-17 / Sl 127 / Mt 23,1-12]. Mare de Déu, Reina, i altres advocacions. Sant Timoteu, mr. a Roma (303).

23. ■ † Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Js 24,1-2a.15-17.18b / Sl 33 / Ef 5,21-32 / Jn 6,60-69]. Mare de Déu de la Font de la Salut. Sta. Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú. St. Felip Benici (1233-1285), prev. servita.

DIUMENGE XX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre dels Proverbis (Pr 9,1-6)

La saviesa ha construït el seu palau, hi ha posat set columnes. Prepara els seus guisats i els seus vins i fa parar la seva taula. Després envia les serventes a cridar des dels punts que dominen la ciutat: «Que vinguin els il·letrats». I als qui no tenen enteniment, ella els diu: «Veniu a menjar el meu pa i a beure els meus vins. Deixeu la vostra ignorància i viureu, i avançareu pel camí del coneixement.»

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meva ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Sants del Senyor, venereu-lo; / venereu-lo i no us mancarà res. / Els rics s'empobriran, passaran fam, / però als qui busquen el Senyor / no els faltarà cap bé. R.

Veniu, fills meus, escolteu-me; / us ensenyaré com heu de venerar el Senyor. / ¿Qui és l'home que estima la vida, / que vol viure temps i fruit de benestar? R.

Guarda't la llengua del mal, / que no diguin res de fals els teus llavis. / Decanta't del mal i fes el bé, / busca la pau, procura aconseguir-la. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,15-20)

Germans, fixeu-vos bé com viviu; no sigueu com la gent que no sap el que fa, sinó com gent de seny, mirant de treure bé del moment present, perquè els temps que vivim són dolents. No sigueu d'aquells que no fan cas de res: més aviat mireu d'entendre què vol de vosaltres el Senyor. No begueu massa, que el vi porta a la disbauxa. Deixeu que us ompli l'Esperit Sant. Exhorteu-vos els uns als altres amb salms, himnes i càntics espirituals, canteu al Senyor en els vostres cors, donant sempre gràcies de tot a Déu Pare, en nom de Jesucrist, el nostre Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,51-58)

En aquell temps, Jesús digué als jueus: «Jo sóc el pa viu, baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. Més encara: El pa que jo donaré és la meva carn, perquè doni vida al món». Els jueus es posaren a discutir. Deien: «¿Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres. Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna, i jo el ressuscitaré el darrer dia. Ben cert: la meva carn és un veritable menjar, i la meva sang és una veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. A mi m'ha enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi. Aquest és el pa baixat del cel. No és com el que van menjar els vostres pares. Ells van morir, però els qui mengen aquest pa, viuran per sempre.»

▶ Lectura del libro de los Proverbios (Pr 9,1-6)

La sabiduría se ha construido su casa plantando siete columnas, ha preparado el banquete, mezclado el vino y puesto la mesa; ha despachado a sus criados para que lo anuncien en los puntos que dominan la ciudad: «Los inexpertos que vengan aquí, quiero hablar a los faltos de juicio: «Venid a comer de mi pan y a beber el vino que he mezclado; dejad la inexperiencia y viviréis, seguid el camino de la prudencia».»

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

Todos sus santos, temed al Señor, / porque nada les falta a los que lo temen; / los ricos empobrecen y pasan hambre, / los que buscan al Señor no carecen de nada. R.

Venid, hijos, escuchadme: / os instruiré en el temor del Señor; / ¿hay alguien que ame la vida / y desee días de prosperidad? R.

Guarda tu lengua del mal, / tus labios de la falsedad; / apártate del mal, obra el bien, / busca la paz y corre tras ella. R.

Faç de Crist. Fragment d'una pintura d'El Greco (col·lecció particular, Madrid)

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,15-20)

Hermanos:

Fijaos bien cómo andáis; no seáis insensatos, sino sensatos, aprovechando la ocasión, porque vienen días malos. Por eso, no estéis aturcidos, daos cuenta de lo que el Señor quiere. No os emborrachéis con vino, que lleva al libertinaje, sino dejasos llenar del Espíritu. Recitad, alternando, salmos, himnos y cánticos inspirados; cantad y tocad con toda el alma para el Señor. Dad siempre gracias a Dios Padre por todo, en nombre de nuestro Señor Jesucristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,51-58)

En aquel tiempo, dijo Jesús a la gente:

«Yo soy el pan vivo que ha bajado del cielo; el que coma de este pan vivirá para siempre. Y el pan que yo daré es mi carne para la vida del mundo.» Disputaban los judíos entre sí: «¿Cómo puede éste darnos a comer su carne?»

Entonces Jesús les dijo: «Os aseguro que si no coméis la carne del Hijo del hombre y no bebéis su sangre, no tenéis vida en vosotros. El que come mi carne y bebe mi sangre tiene vida eterna, y yo lo resucitaré en el último día. Mi carne es verdadera comida, y mi sangre es verdadera bebida. El que come mi carne y bebe mi sangre habita en mí y yo en él. El Padre que vive me ha enviado, y yo vivo por el Padre; del mismo modo, el que me come vivirá por mí. Éste es el pan que ha bajado del cielo: no como el de vuestros padres, que lo comieron y murieron; el que come este pan vivirá para siempre.»

COMENTARI

La missa és un banquet

El Quart evangeli presenta dos discursos amb els quals Jesús ajuda a interpretar el signe de la multiplicació dels pans i els peixos. Jesús es defineix a si mateix dient: «Jo sóc el pa viu»; i ens promet: «Qui menja viurà per sempre; el pa que jo donaré és la meva carn perquè doni vida al món». «Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell». Aquest discurs procedeix de l'últim sopar, ja que a Cafarnaüm ningú no hagués entès res. L'ha posat aquí l'evangelista com a continuació del discurs sobre el pa de la vida.

L'home es manifesta en la manera de parlar. El llenguatge de Jesús és senzill i clar, per això

no usa cap paraula esotèrica, cap frase complicada. El que Jesús diu és la veritat. No la veritat com una notícia d'un diari. La veritat de Jesús és ell mateix. Només ell pot dir «jo sóc la veritat». Només ell és la llum del món i el pa de la vida. Només aquell que l'acull en ell, entén la seva veritat.

Mengem i bevem cada dia: parem taula per partir el pa, per repartir-lo, per compartir-lo. Acostar-se a Jesús, compenetrar-se amb ell, per la fe i pels sagraments és participar de la seva vida, entrar en comunió amb el ressuscitat que mai més no morirà.

El pa que Jesús dona és la seva *carn*: la seva pròpia vida lliurada per la vida del món. Menjar la seva carn i beure la seva sang significa

molt més que creure en Jesús; es tracta d'un menjar real. En l'última cena, els deixebles ho entendran. I un cop Jesús hagi marxat es reuniran junts per celebrar el sant Sopar, el misteri de la mort i de la resurrecció de Jesús, el signe de la nova i eterna aliança i de la comunitat que restarà. La participació en aquest àpat significa la participació en la comunió eterna del Pare i del Fill en el Sant Esperit. El qui es deixi alimentar per les paraules de vida que Jesús dona viurà per sempre. Anunciar la mort de Crist i proclamar la seva resurrecció és la tasca de l'Església que és cridada a evangelitzar perquè els homes puguin tenir la vida eterna.

Acompanyament de joves a Urgell

«Treballar amb joves vol dir entrar en contacte amb la pròpia realitat d'ells i que se sentin ben acollits i compartir amb les persones que sempre els envolta». Així s'explica Mn. Iván Ayala, que coordina el grup de pregària de Taizé al Bisbat d'Urgell. Ell acompanya els joves a les trobades de l'estiu a la comunitat de Taizé que es fan des del Bisbat d'Urgell i al Nadal. Joves que avui ja són adults, s'han perfilat com a persones a través de la pregària, de compartir experiències amb d'altres joves d'arreu del món i de ben a la vora, de sentir la comunió del seu grup de reflexió, de jocs, de treball, d'excursions. La Delegació de Joventut del Bisbat d'Urgell, encapçalada per Lluís Plana, treballa intensament al llarg de l'any per a fer aquest acompanyament: són mestres de religió, religiosos o consagrats, laics compromesos que dediquen el seu temps a acompanyar els més joves a la recerca espiritual.

La darrera activitat de la Delegació, en intercanvi amb joves de Pamiers

«Quan ets un jove en busca del sentit de moltes coses, Taizé t'ajuda moltíssim. Suposo que a mida que et vas fent gran i et vas habituant una mica a la rutina diària i al rol de treballar, no té el mateix efecte que pot tenir en una persona de divuit anys, però sens dubte per a mi va ser un abans i un després de conèixer Taizé», Joan Cunyé va començar de ben jove a seguir les activitats de la delegació i avui ha fet el pas a acompanyar els

més joves que entren a formar part dels grups de TxT, d'adolescents, de joves del Bisbat a descobrir la seva fe en Jesucrist. La Sandra Bernaus, que està estudiant el primer any de carrera a Barcelona diu que «sobretot, si ets una persona que ja acostuma a fer reflexions i a intentar créixer personalment, veus gent com tu, perquè normalment et sents diferent als altres, i clar en veure tanta gent que intenta millorar, buscar una utopia, et dó-

na ànims i suport per seguir endavant amb la teva idea, per a no defallir, perquè realment hi ha moments difícils i aquests moments de trobada en conjunt donen força».

La Delegació de Joventut organitza sortides, trobades, i reunions de reflexió, dóna suport individualment a cada noi i noia, i a més els ensenya formes de relacionar-se amb el món i a descobrir la seva fe en Jesucrist. Hi ha molts grups i formes de treballar-hi: a través de la Fundació Esplais Santa Maria de Núria, de Taizé, de la Celebració de la Pasqua, amb l'Alternativa, els TxT, els Minyons Escoltes. Des dels 12 anys i fins als 25, tothom és benvingut, i junts anem fent camí. «Ningú em va enganxar, vaig ser jo mateixa» diu la Sandra, «trobos gent com tu i les experiències que puc viure aquí no les puc viure enlloc més potser.»

Per als monitors i acompanyants dels joves aquesta és una vocació. Diu la Carme Girart, «t'explicaré que és la vocació. És haver rebut un regal gran a la meua vida que és conèixer la persona i el missatge de Jesucrist que per a mi i per a la meua vida ha sigut important, i és oferir aquest regal al jove, a la persona que puja perquè pugui tenir una vida de plenitud, d'amor, d'un coneixement diferent del que estem oferint actualment a la societat».

Pregària

Els joves estàn lluny de la pregària? Per al Bernat Montoya i per a molts d'altres, no. Simplement, la pregària s'organitza de diferent manera que en un adult: «Pregar pot ser aquell moment, aquell instant, on estàs més pendent de buscar una sensació de benestar personal, gràcies a *quelcom* que va més enllà de la raó, i és en aquest impàs, en aquest moment de comunicar-te amb aquest *quelcom* (que jo veig com algú ben real, Jesús) que et sents bé, pots demanar ajuda, afrontar certs moments... Així és com entenc la pregària.»

«És Déu que ens tria, no? —diu la Carme Girart— «però has de dir el sí, i aleshores és quan l'ésser humà entra en la maduresa, en la vida adulta i has de ser tu que fas el pas. Igual que tries una carrera, tries un futur, també has de triar tu el sí a Déu. Vull dir que no te'l poden donar els pares, o sigui et poden haver acompanyat en un procés però ja ets tu. El que volem oferir és un diàleg. Un diàleg en que tu aportes la teua experiència però el jove també aporta la seva i junts busquem la llum.»

Cerimònia de lliurament del foulard

LA PLETA

Escotar els gemecs de la terra. Postil·les a *Laudato si'* (3)

La terra gemega de patiment, però no som receptius al seu clam. No estem atents al seu crit, al seu dolor, a les seves llàgrimes, perquè hem construït un món a part, ens hem tancat en una petita bombolla tecnològica i hem arribat a creure que podem viure de manera autosuficient, allunyats dels nostres germans, de les altres criatures que honoren Déu.

El Papa, emprant aquesta expressió de ressonància boffianes, ens exhorta a prestar-hi atenció i a combatre la globalització de la indiferència.

«Aquestes situacions —escriu Jorge Mario Bergoglio— provoquen el gemec de la germana terra, que s'uneix al gemec dels abandonats del món, amb un clamor que ens reclama un altre rumb. Mai no hem maltractat i ferit la nostra casa de tots com en els darrers dos segles» (53).

Enfront d'aquesta situació, el Papa fa una crida a tots els homes i dones del món a despertar la seva consciència planetària, a transcendir els interessos particulars, les visions particularistes, la consciència individual i la nacional, per créixer en la consciència global.

Vivim en una «global village» i en el poble global calen ciutadans amb sentit global, amb visió global, homes i dones que se sentin realment membres partí-

cips i actius del món, nòduls d'una gran xarxa en la qual tot és interdependent i tot està interaccionant.

Les particularitats ens ceguen. Els interessos nacionals, corporatius, individuals pesen més. Cadascú està més preocupat pel seu feu, que no pel conjunt de la terra i mentre gasta totes les energies per salvar el seu petit tros de terra, s'oblida que la terra agonitza.

Escriu Jorge Mario Bergoglio: «Crida l'atenció la feblesa de la reacció política internacional. El sotmetiment de la política davant la tecnologia i les finances es mostra en el fracàs de les cimeres mundials sobre medi ambient. (...) En la realitat qualsevol intent de les organitzacions socials per modificar les coses serà vist com una molèstia provocada per il·lusos romàntics o com un obstacle a esquivar» (54).

En efecte, la reacció política internacional és feble. Fa més de cinquanta anys que els més savis ens adverteixen de la greu crisi mediambiental que pateix la terra i, no obstant això, les mesures són escasses i reiteradament vulnerades pels països més poderosos del planeta per causa dels seus interessos nacionals i corporatius. Cal una reacció més contundent, més sàvia, més global, perquè les mesures fins ara adoptades, han estat ineficients.

«Si algú observés des de fora la societat planetària —escriu el Papa—, s'estranyaria davant semblant comportament que a vegades sembla suïcida» (55).

Aquesta crisi ecològica, que està íntimament lligada a la crisi econòmica i ètica, és una oportunitat. Així ho deixa el Papa emèrit, Benet XVI, en la seva darrera encíclica, *Caritas in veritate*, i, no obstant això, sembla que no sabem entreveure-la com a oportunitat. La crisi és una oportunitat quan és una invitació per parar-se, per pensar, per dialogar i per tenir l'audàcia de fer autocrítica, de fer esmena del que ha anat malament i tenir, a la vegada, el vigor per canviar, per transformar dinàmiques de producció i de consum, inèrcies que solament beneficien els més rics del planeta.

Francesc Torralba